

ЗАКОН

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗАШТИТИ ПРАВА НА СУЂЕЊЕ У РАЗУМНОМ РОКУ

Члан 1.

У Закону о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС”, број 40/15) у члану 1. после става 3. додаје се став 4. који гласи:

„Овај закон не примењује се на стечајне и извршне поступке који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом.”

Члан 2.

У члану 7. после става 1. додају се нови ст. 2 – 4. који гласе:

„Пуномоћнику странке који је овлашћен да предузима све радње у поступку чије се убрзавање тражи није потребно посебно пуномоћје за подношење приговора.

Ако је пуномоћник странке овлашћен да предузима само поједине радње у поступку у које не спада подношење правних средстава за заштиту права на суђење у разумном року, дужан је да уз приговор достави посебно пуномоћје за његово подношење.

Ако се посумња да је наступио неки од законом прописаних разлога за престанак пуномоћја, суд ће образложеним решењем против кога није дозвољена посебна жалба наложити пуномоћнику да достави посебно пуномоћје за подношење приговора, у року од осам дана од дана достављања решења, уз упозорење да се у супротном приговор одбацује као недозвољен.”

Досадашњи ст. 2 – 4. постају ст. 5 – 7.

Члан 3.

У члану 8. став 2. мења се и гласи:

„Приговор се одбацује ако одсуство неког обавезног елемента приговора онемогућава да се по њему поступа, ако је приговор поднело неовлашћено лице, ако је преураћен или ако је поднет после окончања поступка. Против решења о одбацивању приговора није дозвољена жалба.”

Члан 4.

У члану 10. после става 2. додаје се нови став 3. који гласи:

„Странка чији је приговор усвојен има право на накнаду трошкова поступка по приговору.”

Досадашњи став 3. постаје став 4.

Члан 5.

Назив члана 11. мења се и гласи:

„Садржина решења којим се усваја приговор и утврђује повреда права на суђење у разумном року и налози судији”.

Члан 6.

У називу члана 12. речи: „који спроводи истрагу” бришу се.

У ставу 1. речи: „непосредно вишем” замењују се речју: „главном”.

У ставу 2. речи: „Непосредно виши” замењују се речју: „Главни”, а после речи: „обавезно упутство“ додају се речи: „за поступање у поједином предмету (у даљем тексту: обавезно упутство)”.

Члан 7.

У члану 13. после става 2. додају се нови ст. 3. и 4. који гласе:

„Поверилац којем је досуђена и исплаћена накнада имовинске штете у висини захтеваног потраживања, нема право на подношење новог приговора у поступку који се води ради намирења истог потраживања.

У случају из става 3. овог члана суд одбацује приговор.”.

Досадашњи ст. 3. и 4. постају ст. 5. и 6.

У ставу 6. после речи: „нови приговор” додају се запета и речи: „изузев у случају из става 3. овог члана”.

Члан 8.

У члану 14. став 2. речи: „непосредно виши” замењују се речју: „главни”.

После става 2. додаје се нови став 3. који гласи:

„Жалба може да се поднесе и ако председник суда у решењу којим је усвојио приговор и утврдио повреду права на суђење у разумном року није одредио рок за предузимање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак.”

Досадашњи став 3. постаје став 4.

Члан 9.

У члану 15. став 3. речи: „(члан 14. став 2)” замењују се речима: „(члан 14. ст. 2. и 3)”.

У ставу 3. тачка 1) речи: „непосредно виши” замењују се речју: „главни”.

После тачке 2) додаје се тачка 2а) која гласи:

„2а) од дана када је странка примила решење – ако се жалба подноси зато што председник суда није одредио рок у ком се наложене процесне радње морају предузети;”

У тачки 3) речи: „непосредно виши” замењују се речју: „главни”.

Члан 10.

У члану 16. став 3. реч: „касациони” и реч: „касационог” бришу се.

Члан 11.

У члану 18. став 2. после речи: „надлежном” додаје се реч: „главном”.

Члан 12.

Назив члана 19. и члан 19. мењају се и гласе:

„Налози јавном тужиоцу

Члан 19.

Председник непосредно вишег суда који преиначи првостепено решење о одбијању приговора поднетог зато што странка сматра да је њено право повредио јавни тужилац, и утврди повреду, доставља своје решење непосредно вишем главном јавном тужиоцу од оног главног јавног тужиоца коме се доставља решење председника суда о усвајању приговора (члан 12. став 1).

Истом главном јавном тужиоцу председник непосредно вишег суда доставља жалбу и решење о усвајању жалбе зато што председник суда није о приговору одлучио у року од два месеца од пријема приговора, или зато што главни јавни тужилац није донео обавезно упутство, или зато што непосредно виши главни јавни тужилац није јавном тужиоцу наложио процесне радње које делотворно убрзавају поступак, или зато што јавни тужилац није предузео наложене процесне радње у року који му је одређен.

Главни јавни тужилац коме је председник непосредно вишег суда доставио своје решење има иста права и обавезе као главни јавни тужилац коме је председник суда доставио решење о усвајању приговора (члан 12. став 2).”

Члан 13.

У члану 20. после става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

„У поступку по жалби примењују се одредбе члана 7. ст. 2 – 4. и члана 10. став 3. овог закона.”.

Досадашњи ст. 2 – 4. постају ст. 3 – 5.

У ставу 5. после речи: „Надлежни” додаје се реч: „главни”.

Члан 14.

У члану 28. став 1. речи: „месно је надлежан” замењују се речима: „искључиво је месно надлежан”.

Став 2. мења се и гласи:

„Ако тужилац нема пребивалиште, боравиште или седиште у Републици Србији, искључиво је месно надлежан основни суд који има седиште у месту седишта суда који је утврдио повреду права на суђење у разумном року, а ако тих судова има два или више тужба се може поднети било ком од тих судова.”

Члан 15.

У члану 32. после става 1. додају се ст. 2. и 3. који гласе:

„Рок за добровољну исплату новчаног обештећења и накнаде имовинске штете из става 1. овог члана је четири месеца од дана правноснажности пресуде.

У поступку намирења новчаног обештећења и накнаде имовинске штете не примењује се члан 368. Закона о парничном поступку и члан 300. ст. 5. и 6. Закона о извршењу и обезбеђењу.”

Члан 16.

Приговор ради убрзавања стечајног или извршног поступка из члана 1. овог закона по којем није донета одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.

Жалба против решења којим је одбијен приговор из става 1. овог члана по којој није донета одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.

Тужба за новчано обештећење која је поднета у вези са повредом права на суђење у разумном року у стечајном или извршном поступку из члана 1. овог закона по којој није донета првостепена одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.

Тужба за накнаду имовинске штете која је поднета у вези са повредом права на суђење у разумном року у стечајном или извршном поступку из члана 1. овог закона по којој није донета првостепена одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.

Судови су дужни да у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона све нерешене предмете из ст. 1 – 4. овог члана доставе Уставном суду на даљи поступак и одлучивање и да о томе обавесте подносиоца приговора, жалбе, односно тужбе.

Подносилац приговора ради убрзавања поступка, односно жалбе против решења о одбијању приговора ради убрзавања поступка има право да у року од 30 дана од дана пријема обавештења од стране суда из става 5. овог члана, достави Уставном суду захтев за накнаду материјалне, односно нематеријалне штете.

Члан 17.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.